

Tale til menigheden ved slutningen af messen – den 9. juni 24 – 40 år efter præstevielsen

Der er nogen, der har sagt, at det ser ud til regn, og at jeg måske ikke har opført mig helt som jeg burde. Jeg har selvfølgelig korrigeret dem, og gjort dem opmærksom på, at det gælder på fødselsdage, men ikke på jubilæumsdage. Come shine, come rain.

Men uanset hvad, må jeg hellere holde den lille takketale, som en god ven gjorde mig opmærksom på, at det var passende at jeg holdt, for jeg ved jo ikke om den drukner i regn.

Forleden døde den tyske protestantiske teolog Jürgen Moltmann, som jeg havde som lærer i Tübingen. Han skabte sensation med sin bog ”Theologie der Hoffnung” (håbets teologi). Den blev en bestseller, og det er der ikke mange teologiske bøger, der bliver.

Men der var så meget befriende i hans tilgang.

Han sagde:

Gud må være meget mere end realist, for hvis han bare var realist, så ser han kun virkeligheden med al dens jammerlighed

Men sådan er det ikke med Gud: han ser muligheder. Det er derfor han er skaber – han elsker muligheder. Og derfor gjorde han også mig til præst, mod al menneskelig fornuft.

I de første mange år jeg var præst, var jeg børne- ungepræst og rejste landet tyndt. Nu er jeg ikke speciel høj, så når jeg kom rundt omkring, så fik jeg ofte messetøj, som jeg både kunne køre og ride i: alt for stort, og jeg tænkte: sådan er det: jeg har skudt over målet, som enhver, der bliver præst på en måde har det, i hvert fald ufra menneskelig målestok.

Men – da Gud ikke er realist alene, men ser muligheder, så er det som Paulus siger:
Af nåde er jeg, hvad jeg er.

I de sidste uger har jeg igen og igen tænkt på kvinden med oliekrugene der kort før lidelseshistorien tager fart, salver Jesus med den dyreste olie og dermed som en af de få omkring Jesus, ser at han har brug for at blive set mødt med menneskelig omsorg

Man er ikke præst for sin egen skyldt, men man er heller ikke præst af egen kraft.

Der har været oliekrugere i overflod i de 40 år, og derfor har jeg brug for at sige tak - ikke at blive hyldet.

Det er en tjeneste at være præst, men den er for overvældende uden alle jer der i årene for mig er blevet til en “anden Kristus”

I tale tanke og i handling.... Uden jer stod jeg ikke her i dag.

Det er jo ikke et embede, jeg nu har haft i 40 år, men en væren der har fyldt og båret i alle årene

Så takken går ikke af høflighed den anden vej fra mig til jer - men fordi jeg har solid årsag til at sige tak

Jesper Fich op